

Petter Dass - Museet på Alstahaug

Sandnessjøen 14.06.2002.

Det Kongelige Miljøverndepartement
Postboks 8013 Dep
0030 OSLO

Høring av NOU 2002:1 Fortid former framtid – utfordringer i en ny kulturminnepolitikk.

Vi viser til ovennevnte dokument utsendt 28.02.2002 med høringsfrist 28. juni 2002.

1. Utredningens mål, strategier og innsatsområder som grunnlag for den framtidssrettede kulturminnepolitikken.

Vi finner at utredningens mål, strategier og innsatsområder i all hovedsak favner det som bør bli den nye og framtidssrettede kulturminnepolitikken.

Av det følger at neste spørsmål besvares med nei.

De største mulighetene for framtidens kulturminnepolitikk ligger i en erkjennelse av at Norge i dag har økonomiske muligheter til å utvikle de framtidige kulturkvaliteter vi kan være bekjent av. Ut fra en slik erkjennelse ligger da selvsagt den store trusselen i at vi ikke vil bruke våre økonomiske muligheter som nasjon i tilstrekkelig grad. Her er det etter vår mening spesielt viktig å ta vare på og utvikle distrikts-Norge i *samspill* med de sentrale og større enheter, ikke minst hva angår museer og samlinger, men også med tanke på musikkliv, teater, bibliotek og idrett.

2. Som ovenfor nevnt, er det av sentral betydning at ressurser i videste forstand - ikke bare målt i kroner og øre, men ikke også som kunnskap - utvikles og stilles til rådighet for kulturminnearbeidet i framtida. Kulturminnepolitikken må legge til rette for tilstrekkelig bruk av ressurser for å kunne nå de mål utredningen skisserer. I den sammenheng er det etter vår oppfatning viktig at det framtidige arbeidet med kulturvern utløser engasjement, kreativitet og ansvarsbevissthet i det enkelte individ, skaper interessegrupper og gir næring og oppmuntring til lokale tiltak. Her kommer vårt skoleverk inn som kanskje den viktigste arena når det gjelder å se framover og skape et bevisst kulturminnevern i landet vårt. Et solid krafttak må tas her i form av undervisning og veiledning av våre barn og unge. Kommunenes ansvar og dugelighet

i forbindelse med utøvelsen og videreutviklingen av plan- og bygningsloven er selvsagt av største viktighet her.

Veien å gå når det gjelder å skape et møte av varig karakter mellom urfolk, nasjonale minoriteter og nye innvandrergrepper med sine kulturminner og kulturmiljøer og vår norske kultur som en del av den samlede kulturminne-politikken er å sette skoleverket i stand til å utvikle bevissthet om kultur i videste forstand.

3. Kulturminner og kulturmiljøer som grunnlag for verdiskaping.

Økonomi i ovennevnte sammenhenger er av meget stor betydning. Økonomiske virkemidler som bør prioriteres er støtteordninger som utvikler individuelt og lokalt engasjement og kreativitet kombinert med styrking og utvikling av institusjoner som kan gi faglig hjelp. En styrking av dagens tilskuddsordninger, etablering av kulturminneforord og særregler i skatte- og avgiftssystemet for kulturminner og kulturmiljøer er en riktig vei å gå.

Å utvikle en forsvarlig bruk av kulturminner og kulturmiljøer i næringsvirksomhet vil være en riktig vei å gå. Turisme er nærliggende å nevne som eksempel her, men også utvikling av nye produkter med basis i f. eks. fortidskultur kan være aktuelle prosjekter. Den offentlige kulturminneforvaltningens rolle i slike sammenhenger må være å se til at en forsvarlig bruk med tanke på kommende slekter finner sted.

4. Eierne og brukernes rolle og situasjon i kulturminnearbeidet.

Utvalgets anbefalinger tiltredes.

5. Partnerskap og samarbeide.

Et grundig og godt kapittel hvis synspunkter i det vesentlige tiltredes.

6. Kompetanseoppbygging og utdanning.

Registre og overvåkingssystemer for kulturminner og kulturmiljøer må utvikles med et tett og nært samarbeide mellom den enkelte kommune og overordnet myndighet som klart mål. Å tilføre saksbehandlere på kommunalplanet ved jevnlig skolering den nødvendige innsikt i problemstillingene er av avgjørende betydning her.

Ovenfor er skolens grunnleggende og viktige rolle nevnt når det gjelder å utvikle bevisstheten om kulturminner. Den kan ikke understrekes sterkt nok. Det samme gjelder kulturminnerelatert utdanning og etterutdanning ved universiteter og høyskoler. Behovet for utvikling av håndverker- og konservatorkompetanse er stort og må søkes løst så snart

som mulig. Nettverk og samordning av ressurser er sentrale stikkord her.

7. Mindretallets særmerknad.

Bør ses nærmere på av utvalget.

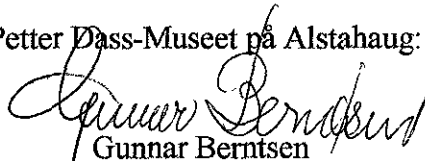
8. Kommuneprosjektet.

En vesentlig forutsetning for at forvaltningen av kulturminner og kulturmiljøer skal kunne ivaretas på en forsvarlig måte, er at oppgaver og ansvar i *rimelig grad* legges til kommunene ved at de gis den nødvendige hjelp økonomisk og faglig til bære dette ansvaret.

Med hilsen

for

Petter Dass-Museet på Alstahaug:

Gunnar Berntsen
-museumsbestyrer-